

COMUNE DI NAPOLI KONTRA BIZOTTSÁG

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (ötödik tanács)

2005. május 31.*

A T-272/02. sz. ügyben,

a **Comune di Napoli (Olaszország)** (képviselik: M. Merola, C. Tesauro, G. Tarallo és E. Barone ügyvédek),

felperesnek

az **Európai Közösségek Bizottsága** (képviselik: L. Flynn és A. Aresu, meghatalmazotti minőségben, kézbesítési cím: Luxembourg)

alperes ellen,

* Az eljárás nyelve: olasz.

az olasz gazdasági és pénzügyminisztériumhoz 2002. június 11-én intézett levélből kitűnő, az Európai Regionális Fejlesztési Alapból (ERFA) nyújtott pénzügyi támogatás (850503066. sz. támogatás) lezárásáról szóló és az ERFA-ból nyújtott másik pénzügyi támogatás (850503067. sz. támogatás) hallgatólagos elutasításáról szóló bizottsági határozat megsemmisítése iránti keresete tárgyában,

AZ EURÓPAI KÖZÖSSÉGEKELSOŐFOKÚ BÍRÓSÁGA (ötödik tanács),

tagjai: P. Lindh elnök, R. García-Valdecasas és J. D. Cooke bírák,

hivatalvezető: J. Palacio González vezető tisztviselő,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2004. július 6-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

A jogvita alapját képező tényállás

¹ 1981. július 24-én a felperes jóváhagyta a Metropolitana di Napoli SpA társaság által előterjesztett, többek között a Garibaldi és Colli Aminei állomásokat összekötő

nápolyi (Olaszország) metróvonal (1-es vonal) építésére vonatkozó projektet. E vonalnak többek között részét képezi a Dante állomástól a Vanvitelli állomásig tartó vonalszakasz, amelyen az alábbi állomások követik egymást: Dante, Museo, Materdei, Salvator Rosa, Cilea és Vanvitelli.

- 2 Az Olasz Köztársaságnak címzett 1988. február 16-i C (88) 0166/038. határozatával (a továbbiakban: az 1988. február 16-i határozat) a Bizottság az 1985. december 20-i 3641/85/EGK tanácsi rendelettel (HL L 350., 40. o.) módosított, az Európai Regionális Fejlesztési Alapról szóló, 1984. június 19-i 1787/84/EGK tanácsi rendelet (HL L 169., 1. o.) 20. cikkének (2) bekezdése és 22. cikkének (4) bekezdése alkalmazásával támogatást nyújtott az Európai Regionális Fejlesztési Alapból (ERFA) e projekt egy részének megvalósítására, mégpedig a Museo–Cilea vonalszakasz és a Materdei állomás megépítésére (a továbbiakban: a 850503067. sz. projekt). Ez a támogatás a 850503067. sz. projekt (156 963 000 000 olasz lírában [ITL] megállapított) összes támogatható költségének 50%-át, tehát legfeljebb 78 481 500 000 ITL összeget tett ki (a továbbiakban: a 850503067. sz. támogatás). E projekt teljes beruházási értékét 156 963 000 000 ITL-re becsülték.

- 3 Az Olasz Köztársaságnak címzett 1989. december 21-i C (89) 2178/021. határozatával (a továbbiakban: az 1989. december 21-i határozat) a Bizottság az 1787/84 rendelet ugyanezen rendelkezéseinek alkalmazásával egy második támogatást nyújtott az ERFA-ból az 1-es vonal építési projektje egy másik részének megvalósítására, vagyis a Dante–Museo vonalszakasz és a Museo és Dante metróállomások megépítésének projektjére (a továbbiakban: a 850503066. sz. projekt). Ez a támogatás a 850503066. sz. projektre vonatkozó (227 153 000 000 ITL-ben megállapított) támogatható közkiadások 35,22%-át, tehát legfeljebb 80 000 000 000 ITL összeget tett ki (a továbbiakban: a 850503066. sz. támogatás). E projekt teljes beruházási költségét 227 153 000 000 ITL-re becsülték.

- 4 Az ERFA-ból támogatást (850503068. sz. támogatás) nyújtottak a Cilea–Vanvitelli vonalszakasz, valamint a Salvator Rosa és Cilea metróállomások építésére is (az 1987. március 3-i C (87) 250/27. bizottsági határozat). Ez a támogatás a jelen keresetben nem képezi vita tárgyát.

- 5 A felperes azt állítja, hogy az 1-es vonal építési projektjét jóváhagyó határozatukkal az érintett olasz hatóságok (tudniillik 1981. július 24-én a felperes, 1982. augusztus 7-én az olasz közlekedési minisztérium és 1983. február 2-án Campania Tartomány [Olaszország]) „javasolták a ([850503066. sz. támogatáshoz] tartozó) Museo állomással kapcsolatban a [Metropolitana di Napoli] által eredetileg benyújtott projektet kiváltó megoldás tanulmányozását”. Arról volt szó, hogy elkerüljék az illető munkálatok felszínen történő elvégzését, és azt, hogy azok a közúti közlekedés súlyos megzavarását vonják maguk után.

- 6 A felperes előadja, hogy az 1991. év folyamán (itt közelebbről az „1991. május 14-i 257. sz. önkormányzati határozatra” utal) az olasz hatóságok úgy döntöttek, hogy az eredeti projekten módosításokat hajtanak végre, amelyek eredményeként a Museo metróállomás föld alá és a Dante metróállomáshoz közelebb került. Ez a Museo–Materdei vonalszakasz meghosszabbítását (638-ról 1160 méterre), a Dante–Museo vonalszakasz lerövidítését (450-ről 405 méterre) és a munkálatok költségének növekedését vonta maga után.

- 7 1999. október 28-án a kifizető hatóság, jelen esetben az olasz pénzügyminisztérium fejlesztési politikák és kohézió főosztálya a 850503067. sz. támogatás záró kifizetése iránti kérelmet terjesztett a Bizottság elé. A kifizető hatóság jelezte, hogy a 850503067. sz. projekt teljes beruházási költsége, valamint támogatható közkiadásai 225 473 000 000 ITL-re rúgtak, és hogy a kifizetendő utolsó részlet 15 696 300 000 ITL-t tett ki, vagyis az 1988. február 16-i határozatban előírt maximális összeg (78 481 500 000 ITL) és az e támogatás címén már folyósított összeg (62 785 200 000 ITL) különbségét.

- 8 Ugyanekkor a kifizető hatóság a 850503066. sz. támogatás második részletének kifizetésére irányuló kérelmet is a Bizottság elé terjesztett.
- 9 2000. április 7-én a 850503067. sz. támogatást végérvényesen lezárták (lásd az alábbi 12. pontot).
- 10 2001. február 26-án a kifizető hatóság a 850503066. sz. támogatásra vonatkozó, „a 2001. január 11-i ellenőrzési lap kivonata” című iratot továbbított a Bizottságnak. Ez a dokumentum többek között a következőkre mutat rá:

„8. Az elvégzett munkálatokkal és a megítélt ERFA-támogatásokkal kapcsolatos megállapítások

A [850503066. sz.] támogatást 80 milliárd [ITL] összeghatárig nyújtották, a nápolyi 1-es metróvonal építése céljából az alábbi munkák vonatkozásában:

- Museo állomás

- Dante állomás

- a Museo–Dante vonal alagútja.

A beruházás értékét a közösségi határozat időpontjában 227,153 milliárd [ITL]-re becsülték.

A Museo állomás és a Dante–Museo alagutak megvalósítását felszíni építéssel tervezték, ami a munkálatok teljes tartama alatt jelentős közútvonalakat bénított volna meg [...]

Míthogy ezt a megoldást a városi forgalom problémáival összeegyeztethetetlennek ítélték, a közlekedési minisztérium, Campania tartomány és a [felperes] kérték, hogy a Museo állomás és a Dante–Museo alagutak megvalósítási projektjének olyan változata kerüljön elfogadásra, amely azok föld alatti – tehát a felszíni közlekedésnek a munkálatok idején való megszakítása nélküli – megépítését, következésképpen a Museo állomás föld alatti megvalósítását írná elő.

A síneknek e vonalon legnagyobb megengedett lejtését figyelembe véve a mű szintjének csökkentése szükségessé tette a Museo állomás feletti alagútszakasz meghosszabbítását (Materdei–Museo vonalszakasz, amely a 850503067. sz. [...] támogatás tárgyát képezte).

A [...] mellékletben szereplő rajz világosan mutatja a nyomvonalváltást és a Museo állomás áthelyezését.

Ez az áthelyezés a Museo–Dante vonalszakasz lerövidülését vonta maga után (ami kiténik az e jelentés tárgyát képező határozatból).

A Materdei–Museo vonalszakasz [850503067. sz. támogatás] vonatkozásában felmerült kiadások elszámolása során a vonalnak a Museo állomástól felfelé történő meghosszabbításával felmerült költségeket (amelyek – ahogyan az már fentebb kifejtésre került – a Museo állomás szintjének csökkentése miatt voltak fizetendőek) ez utóbbi vonalszakaszra terheltek, ami ez utóbbi globális költségét – a közösségi határozatban tervezett 156 963 000 000 ITL-lel szemben – 225 795 934 379 ITL-re vitte fel, 68 832 934 379 ITL többletköltséget eredményezve.

Meg kell jegyezni, hogy i. a vonalszakaszokra osztás kizárólag pénzügyi természetű, hiszen egységes projektről van szó [és a vonalszakaszok] egymás között mind megvalósításuk, mind funkcionalitásuk szempontjából szorosan összefüggnek; ii. a Museo állomás feletti vonalszakasz meghosszabbításával felmerült költségek felszámítása az említett állomás szintje csökkentésének és fizikai áthelyezésének köszönhető; iii. ez az áthelyezés a Museo–Dante vonal lerövidülését vonta maga után (amely így 450 helyett 405 méter lett); iv. az e két vonalszakaszon megvalósított alagutak teljes hossza (1160 méter + 405 méter = 1565 méter) – amint az a [...] mellékletben szereplő vázlatból is kiténik – több, mint a projektekben eredetileg jóváhagyott hossz (638 méter + 450 méter = 1088 méter); v. az a tény, hogy az e meghosszabbítással keletkezett költségek igazoló iratait a Materdei–Museo vonalszakaszra, és nem a (a Museo állomás megvalósítási költségét magában foglaló) Museo–Dante vonalszakaszra terheltek, az ERFA-határozatokban használt elnevezés által okozott tévedés következménye; vi. a Materdei–Museo vonalszakasztól a Dante–Museo vonalszakaszig történő szóban forgó meghosszabbítás költsége elszámolásának átcsoportosítása azzal jár, hogy a (már lezárt) 850503067. sz. ERFA-kérelem mindenképpen jelentős többletköltséget mutat; vii. ha ez az átcsoportosítás elfogadhatatlannak bizonyulna, a szóban forgó 850503066. sz. ERFA-kérelemre vonatkozó igazoló iratok elégtelenek lennének a finanszírozás teljes összegének kimerítésére, ami azt vonná maga után, hogy a globális támogatás pénzügyi fedezet nélkül maradna; viii. a támogatás egésze indokolatlanul hátrányt szenvedne: a támogatás egy része elveszne (a 850503066. sz. ERFA-kérelem vonatkozásában) annak ellenére, hogy a teljes projekthez jelentősebb munkálatokra volt szükség, és hogy a teljes bekerülési költség magasabbnak bizonyult, mint a tervezett és jóváhagyott költség.

Figyelembe véve ezeket a tényeket, ésszerűnek, elfogadhatónak és indokoltnak tartjuk a [felperes] által megfogalmazott kérelmet, hogy a Museo állomás szintjének csökkentése következtében felmerült kiadások azon részét, amelyet korábban a 850503067. sz. EREFA-határozat alapján fedeztek, a jelen támogatás keretében számolja el”.

- 11 Ugyanebben a dokumentumban a kifizetési hatóság két „pénzügyi igazolási” eshetőséggel számolt a 850503066. sz. támogatással kapcsolatban, aszerint hogy „a kiadások átcsoportosítását” megtagadták vagy jóváhagyták. Az első esetben („a kiadások átcsoportosításának hiánya”), az ellenőrzés napjáig felmerült összes támogatható kiadások teljes összege 187 181 583 042 ITL-re rúgott, és a kifizetett támogatás 1 161 353 547 ITL-t tett ki. A második esetben („a kiadások átcsoportosításával”) az összes kiadás és kifizetett összeg 230 957 083 117 ITL-t, illetőleg 15 236 000 000 ITL-t tett ki.

- 12 2001. március 7-i levelében a Bizottság válaszolt a fentebb említett, 2001. február 26-i levélre. A következőkre mutatott rá:

„[...]

A 850503066. és a 850503067. sz. támogatás az olasz hatóságok két külön kérelme, következésképpen két külön (az 1989. december 21-i C (89) 2178 021., illetőleg az 1988. február 16-i C (88) 0166 038.) közösségi határozat tárgyát képezte.

A birtokunkban lévő iratanyag alapján az olasz hatóságok nem továbbították megfelelő időben a projektre vonatkozó azon módosításokat, amelyek pénzügyi kereteik változását okozták.

A Bizottság pénzügyi szabályzata megköveteli, hogy a költségvetési kötelezettségvállalások pontosan megfeleljenek a teljesített kifizetéseknek, valamint a Bizottság egyedi határozataiból eredő jogi kötelezettségvállalásoknak.

A 850503067. sz. támogatás lezárására 2000. április 7-én, az Önök minisztériumának 1999. október 28-án benyújtott záró kifizetés iránti kérelme alapján került sor.

Tekintettel az előbbi megállapításokra, a Bizottság úgy véli, hogy a 850503066. sz. támogatással kapcsolatos végső számadásnak – az Önök fentebb idézett levele mellékletében szereplő ellenőrző jelentés 7. oldalának tartalmából kitűnő – 1. feltevés („a kiadások átcsoportosításának” hiánya) alapján kell történnie.

[...]”

- 13 2001. március 26-án a kifizető hatóság benyújtotta a Bizottsághoz a 850503066. sz. támogatás záró kifizetésére irányuló kérelmet 15 236 000 000 ITL összegben, amelyben összesen 227 153 000 000 ITL támogatható közkiadást és összesen 230 957 000 000 ITL beruházási költséget tüntetett fel.

- 14 Ugyanazon a napon a kifizető hatóság a 850503067. sz. támogatás záró kifizetésére irányuló – és az 1999. október 28-i kérelmet felváltani hivatott – kérelmet is benyújtott a Bizottsághoz. A kért összeg továbbra is 15 696 300 000 ITL-t tett ki, de a teljes beruházási érték és a támogatható közkiadások már csak 185 252 000 000 ITL-t, illetőleg 156 963 000 000 ITL-t tettek ki. A felperes hangsúlyozta a tárgyaláson, hogy e kérelemmel a kifizető hatóság nem e támogatás összegének a korrigálását, hanem az említett támogatásból támogatható közkiadások igazolását célozta.
- 15 Egy 2001. április 2-án tartott megbeszélésen a Bizottság megerősítette a kifizető hatóságnak a 2001. március 7-i levelében kifejtett álláspontját.
- 16 2001. május 11-én a Bizottság megküldte a kifizető hatóságnak a 850503066. sz. támogatás lezárására vonatkozó, „a 2001. március 7-i [...] levelén alapuló és a [2001. április 2-i] megbeszélés során megerősített” javaslatot. E javaslat 187 181 583 042 ITL összeggel támogatható közkiadásokon és az ERFA (az eredetileg tervezett 80 000 000 000 ITL helyett) 65 922 645 280 ITL összegű – a támogatható közkiadások összege 35,22%-ának megfelelő – támogatásán alapult. A Bizottság felhívta az érintett hatóságokat, hogy esetleges észrevételeiket háromhetes határidőn belül tegyék meg.
- 17 A kifizető hatóság 2001. május 21-én, Campania tartomány június 5-én kelt levelében észrevételeket tett a Bizottságnak.
- 18 Az Olasz Köztársasághoz intézett 2001. szeptember 12-i levelében a Bizottság megerősítette 2001. május 11-i levelében tett javaslatát, és felhívta az olasz hatóságokat, hogy álláspontjukat két hónapos határidőn belül hozzák tudomására.

- 19 2001. december 6-i levelében a felperes kifejezte a Bizottságnak „határozott és teljes egyet nem értését a [850503066. sz.] támogatás lezárására tett javaslattal kapcsolatban”.
- 20 A Bizottság tájékoztatáskérésére készített, 2002. március 13-án kelt jelentésben a kifizető hatóság megállapította, hogy nem állt fenn átfedés a 850503066. sz. és a 850503067. sz. támogatással kapcsolatos kiadások között. A kifizető hatóság rámutatott arra, hogy a 850503067. sz. projektnek az 1999. október 28-i levélben bejelentett teljes beruházási költsége (225 473 000 000 ITL) és a 2001. március 26-i kiigazítási kérelemben bejelentett teljes beruházási költsége (185 252 000 000 ITL) különbségét képező 40 221 000 000 ITL-es összeg az alábbi költségeknek felelt meg: a Materdei–Museo alagút meghosszabbítása munkálatai, az e meghosszabbítást követő konszolidációs munkálatok, továbbá az e meghosszabbítási és konszolidációs munkálatokra vonatkozó koncessziós díjak.
- 21 Jelentésében a kifizető hatóság kiemelte azt is, hogy a 2001. március 26-i kiigazítási kérelem „a Materdei–Museo alagút meghosszabbítása költségei elszámolásának a Museo állomás alacsonyabbra helyezése és áthelyezése miatt [...] a 850503066. sz. ERFA-támogatással célzott finanszírozásához való átcsoportosításának” szükségességéből ered. A hatóság arra a következtetésre jutott, hogy a 2001. március 26-i levélben foglalt, a 850503066. sz. támogatás zárókifizetése iránti kérelem (lásd a fenti 13. pontot) „teljesen indokolt” volt.
- 22 2002. június 11-i, a felperesnek másolatban 2002. június 26-án címzett levelében a Bizottság tájékoztatta a kifizető hatóságot „a 2001. május 11-i levélben foglaltaknak megfelelően [a 850503066. sz. támogatás] lezárás[ára irányuló] végleges elhatározás [á]ról [...]” (a továbbiakban: a megtámadott határozat). A Bizottság többek között a következőket jelezte:

„[A 2002. március 13-i jelentésből] kitűnik, hogy a korábban a [850503067. sz. támogatás] keretében bejelentett 39 971 416 958 ITL összegű kiadásokat újra elszámolták a végső igazolásban [850503066. sz. támogatás]. Ezek a kiadások a Museo–Materdei alagút meghosszabbításával kapcsolatosak.

A Bizottság fenntartja, hogy e kiadások nem számolhatók el [a 850503066. sz. támogatás keretében] az alábbi okok miatt:

- a [850503066. és a 850503067. sz. támogatásra] vonatkozó bizottsági határozatok nagyon pontos fizikai megkülönböztetést tartalmaznak:
 - az [...] 1989. december 21-i határozat támogatást nyújt az ERFA-ból a Dante–Museo vonalszakaszon – beleértve a Dante és Museo állomásokat – elvégzendő munkálatokra [850503066. sz. támogatás];
 - az [...] 1988. február 16-i határozat támogatást nyújt az ERFA-ból a Museo–Cilea vonalszakaszon – beleértve a Materdei állomást, de kizárva a S. Rosa és Cilea állomásokat – elvégzendő munkálatokra [850503067. sz. támogatás];
- a fentebb említett Museo–Materdei-alagút meghosszabbítási munkálatait a Museo–Cilea vonalszakaszon végezték el, azok tehát [a 850503067. sz. támogatáshoz] kapcsolódnak, és az 1988. február 16-i határozat hatálya alá tartoznak;

- a rendelkezésünkre álló iratokból világosan kitűnik, hogy az 1988 végén/1989 elején létrejött projektmódosítás hatására megnövekedett a [850503067. sz. támogatást] terhelő kiadások összege, és hogy a Materdei–Museo alagút meghosszabbítási munkálataival kapcsolatos kiadásokat nem számolták a tárgyi támogatás költségéhez”.

- 23 2002. szeptember 3-án a felperes a strukturális alapokra vonatkozó általános rendelkezések megállapításáról szóló, 1999. június 21-i 1260/1999/EK tanácsi rendelet (HL L 161., 1. o.) 32. cikkének (5) bekezdése alapján a 850503066. sz. támogatás utolsó részlete kifizetésének korrigálása iránti kérelmet nyújtott be a Bizottsághoz, amelyben kérte, hogy fogadják el „az olasz hatóságok által a [850503067. sz. támogatással] kapcsolatban benyújtott számlakorrigálási kérelmet”. A felperes az Elsőfokú Bíróság pervezető intézkedései keretében feltett kérdésére válaszul közölte, hogy 2002. szeptember 25-i jegyzékével a Bizottság tudatta, hogy fenntartja a megtámadott határozatban kifejtett álláspontját.

Az eljárás és a felek kérelmei

- 24 A felperes a jelen keresetet az Elsőfokú Bíróság Hivatalához 2002. szeptember 4-én benyújtott keresetlevéllel terjesztette elő.
- 25 A Bizottság az előírt határidőben nem terjesztett elő ellenkérelmet. Mivel azonban a felperes nem kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy – eljárási szabályzata 122. cikke 1. §-ának megfelelően – a kereseti kérelmében foglaltaknak adjon helyt, az Elsőfokú Bíróság a Bizottságnak újabb határidőt szabott ellenkérelme előterjesztésére.

26 2002. december 19-én a Bizottság ellenkérelmet terjesztett elő, amelyben az alábbi megállapítások előadására szorítkozott:

„1. 2002. szeptember 6-án kelt és az Elsőfokú Bíróság nyilvántartásába még aznap bejegyzett keresetében [a felperes] a [megtámadott határozat] megsemmisítése iránti kérelmet terjesztett elő.

2. A kereset »bevezetőjében« (3. és 4. oldal, 1–4. pont), [a felperes] előadja, hogy 2002. szeptember 3-án, a vonatkozó hatályos rendelkezések szerint a megtámadott határozat kijavítása iránti kérelmet terjesztett elő, és annak eredményére vár. Ebben az összefüggésben a felperes jelzi, hogy a »jelen keresetet jogai biztosítására« terjesztette elő, annak elkerülésére, hogy a megtámadási határidő lejárjon, és fenntartja magának »az ügyben a keresettől való elállás lehetőségét abban az esetben, ha a Bizottság úgy döntene, hogy újra megnyitja a [850503066. sz. támogatással] kapcsolatos eljárást, és ezzel egyidőben helyt ad [...] a [850503067. sz. támogatás] utolsó részlete korrigálása iránt a kifizető hatóság által 2001. március 26-án benyújtott kérelemnek«.

3. E tekintetben a Bizottság megállapítja, hogy a »Regionális politika« főigazgatóság illetékes szolgálatai és [a felperes] felvették a kapcsolatot annak érdekében, hogy tanulmányozzák a jogvita perenkívüli megoldásának lehetőségeit. E körülmények között remélhetőleg nemsokára megvalósulnak annak feltételei, hogy az ügyben [a felperes] ésszerűen elálljon keresetétől, és az Elsőfokú Bíróság – anélkül, hogy a jogvita tárgyáról határozná – törölhesse az ügyet a nyilvántartásból.

4. Addig is, [a felperes] egyetértésével az Elsőfokú Bíróságnak azt kell tanácsolni, hogy az eljárási szabályzat 77. cikkének c) pontja értelmében az eljárást függeszse fel”.

- 27 2003. március 10-i végzésével az Elsőfokú Bíróság elnöke az eljárási szabályzat 77. cikkének c) pontja alkalmazásával úgy határozott, hogy az eljárást 2003. május 15-ig felfüggeszti.
- 28 2003. május 9-i levelében a felperes jelezte, hogy lemond a válasz benyújtásának lehetőségéről.
- 29 Az eljárási szabályzat 64. cikkében foglalt pervezető intézkedésként az Elsőfokú Bíróság – 2003. szeptember 26-i, 2003. december 8-i és 2004. április 6-i leveleiben – felhívta a felperest bizonyos iratok becsatolására és kérdések megválaszolására. A felperes e felhívásoknak az előírt határidőn belül eleget tett.
- 30 Az eljárás írásbeli szakasza 2003. december 23-án került lezárásra.

31 A 2004. július 6-i tárgyaláson az Elsőfokú Bíróság meghallgatta a felek szóbeli előadásait és a kérdéseire adott válaszait.

32 A felperes keresetében azt kéri, hogy az Elsőfokú Bíróság:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot;
- kötelezze a Bizottságot a költségek viselésére.

33 A Bizottság az alábbiak szerinti kérelmeket fogalmaz meg:

„A Bizottság tisztelettel a következő óhajokat fogalmazza meg:

- hogy a feltételek nemsokára teljesüljenek annak érdekében, hogy [a felperes] a jelen ügyben ésszerűen elállhasson keresetétől;
- hogy az Elsőfokú Bíróság ne legyen köteles a jogvita tárgyáról határozni, és az ügyet törölhesse a nyilvántartásból;
- hogy időközben az Elsőfokú Bíróság a jelen eljárást felfüggeszthesse;

- hogy az Elsőfokú Bíróság határozzon a költségekről az eljárási szabályzatnak megfelelően”.

A jogkérdésről

Előzetes észrevételek

- 34 A 850503066. és a 850503067. sz. támogatás, valamint az 1988. február 16-i és az 1989. december 21-i határozat tárgyával kapcsolatban néhány előzetes észrevételt kell tenni.
- 35 A felperes keresetét ugyanis nagyrészt arra az előfeltevésre alapítja, miszerint az ERFA-ból a jelen ügyben nyújtott támogatások „egyedi jellegűek”. A felperes azt állítja, hogy „a [Dante–Vanvitelli] vonalat műszakilag, funkcionálisan és gazdaságilag teljes egészében egységes projektnek kell tekinteni”, és e vonal felosztása három (a Dante–Museo, a Museo–Cilea és a Cilea–Vanvitelli) vonalszakaszra „a munkálatok előrehaladásához – következésképpen a strukturális alapokból történő kifizetések módozataihoz – köthető tisztán pénzügyi megfontolásokból” adódott.
- 36 E kijelentések nem állják meg a helyüket. Világosan kiténik ugyanis az iratokból, hogy mindhárom vonalszakasz, még akkor is, ha azok egy szélesebb körű beruházási projekt (tudniillik a Dante–Vanvitelli vonalszakaszon túl az 1-es vonal megvalósítása) részei voltak, külön intézkedéseket képeztek, és ezen intézkedések mindegyike célzott pénzügyi támogatásban részesült az ERFA-ból. E pénzügyi támogatásokat a Bizottság három különböző, eltérő időpontban meghozott és eltérő

mértékű támogatásokat előíró határozatában nyújtotta; e támogatások maguk is az olasz hatóságok három különböző kérelmét követték.

- 37 Ily módon, ami közelebbről a 850503066. sz. támogatást illeti, az az olasz hatóságok 1985. november 18-i 85/IT/03/064/CA. sz. kérelme alapján hozott 1989. december 21-i határozat tárgyát képezte. Az a projekt, amelyre ezt a támogatást nyújtották, a Dante és Museo állomások megépítésében, valamint az e két állomást elválasztó vonalszakasz megépítésében állt. E projekt megvalósítására eredetileg az 1989. november 1-jétől 1994. június 30-ig terjedő időszakot állapították meg. A támogatás mértéke az e munkálatok során felmerült összes közkiadás 35,22%-át tette ki.
- 38 A 850503067. sz. támogatás az olasz hatóságok 1985. november 18-i 85/IT/03/065/CA. sz. kérelme alapján hozott 1988. február 16-i határozat tárgyát képezte. Az a projekt, amelyre ezt a támogatást nyújtották, a Materdei állomás és a Museo–Cilea vonalszakasz megépítésében állt. E projekt megvalósítására eredetileg az 1987. decemberétől 1990. decemberéig terjedő időszakot állapították meg. A támogatás mértéke az e munkálatok során felmerült összes közkiadás 50%-át tette ki.
- 39 A felperes keresete alátámasztására három jogalapra hivatkozik. Az elsőt a bizalomvédelem elvének megsértésére, a másodikat a „anyagi méltányosság elvének” megsértésére, a harmadikat pedig az indokolás hiányára alapítja.
- 40 Elsőként a „anyagi méltányosság elvének” megsértésére alapított jogalapot kell megvizsgálni.

A „anyagi méltányosság elvére” alapított, második jogalapról

- 41 A felperes megismétli először is, hogy a Dante–Museo és a Museo–Materdei vonalszakaszok megvalósítása egy „műszakilag, funkcionálisan és gazdaságilag elválaszthatatlan” egységes projekt része volt.
- 42 A felperes ezután az alábbi magyarázatokat adja:
- az első időben a kifizető hatóság a támogatható összkiadásoknak – „a munkálatok helye alapján, az éppen megvalósítandó változat figyelembevételével” történő – elosztására szorítkozott, ami „a Museo–Materdei vonalszakaszra e logika alapján elszámolható beruházás” jelentős növekedését, következésképpen pedig „a [850503067. sz. támogatás] társfinanszírozás[a] százalékarányának súlyos és indokolatlan csökkenését” vonta maga után;
 - mivel a „globális előirányzatnak” a két érintett támogatás közötti elosztása – a 850503066. sz. támogatás címén nyújtott előirányzat egy részének a 850503067. sz. támogatáshoz adásával történő – módosításához új bizottsági határozat hozatalára lett volna szükség, a kifizető hatóság inkább a 850503067. sz. támogatás elszámolásának korrigálását kérte oly módon, hogy ezt csökkentette volna a vonalszakasz meghosszabításából adódó kiadásokkal, és azokat a 850503066. sz. támogatásra számolta volna el;
 - a kifizető hatóság úgy ítélte meg, hogy „az említett kiadások [a 850503066. sz. támogatásra] legalább ugyanúgy elszámolhatók a munkálatok helyéhez kötés szempontja helyett a funkcionális szempont alapján, minthogy e kiadások a

[850503066. sz. támogatás] alá tartozó Museo állomással kapcsolatos projekt módosítása keretében merültek fel”;

- következésképpen a kifizető hatóság a 850503066. sz. támogatás záró kifizetése iránti kérelmében az összes/teljes kiadás összegét 230 957 000 000 ITL-ben jelölte meg, és egyidejűleg kérte a 850503067. sz. támogatás elszámolásának korrigálását;

- a 850503067. sz. támogatás keretében támogathatónak nyilvánított kiadások növekedése nem vezetett e támogatás összegének növekedéséhez, ezzel szemben Dante–Museo vonalszakasz lerövidülése a 850503066. sz. támogatás összegének csökkenését vonta maga után.

43 E különböző tények alapján a felperes úgy ítéli meg, hogy a Bizottság túlzott és indokolatlan formalizmusról tett tanúbizonyságot, amikor elutasította a fenti korrigálás iránti kérelmet, és csökkentette a 850503066. sz. támogatás összegét „a támogatható költségek elégtelensége miatt (amennyiben azokat már helytelenül elszámolták [a 850503067. sz. támogatásra]), annak ellenére, hogy a felmerült globális kiadás magasabbnak bizonyult a tervezettnél, és elismerték, hogy a munkálatokat a projektnek megfelelően végezték el”. Ezáltal a Bizottság a felperes szerint elkövette az „anyagi méltányosság elvének” nyilvánvaló megsértését.

44 A felperes hozzáteszi, hogy amennyiben a Bizottság valóban elfogadhatatlannak tartotta volna „a költségek funkcionális elszámolási szempontját”, amelyet a kifizető hatóság a korrigálás iránti kérelemben alkalmazott, akkor azt megfelelő időben jeleznie kellett volna az olasz hatóságoknak, és közölnie kellett volna a követendő helyes eljárást is. A felperes úgy ítéli meg, hogy a Bizottság találhatott volna megoldást erre a tisztán alaki problémára, és így elkerülhette volna, hogy neki kárt okozzon.

- 45 Az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy ellentétben a felperes által előadottakkal, a megtámadott határozat teljesen indokolt, és egyáltalán nem szenved túlzott formalizmusban.
- 46 Közelebbről, e határozatot a közösségi pénzügyi támogatások rendszere megfelelő működésének szükségessége és a közösségi alapok gondos kezelése indokolja. E határozat megfelel annak az elvnek, miszerint minden támogatás jogi és pénzügyi keretét szigorúan meghatározza az illető támogatás nyújtásáról rendelkező közösségi határozat.
- 47 Amint arra a Bizottság joggal mutatott rá a megtámadott határozatban, az 1988. február 16-i és az 1989. december 21-i határozatok „igen pontos fizikai megkülönböztetést” tesznek. Az iratokból kitűnik ugyanis, hogy az 1988. február 16-i határozat hatálya alá tartozó 850503067. sz. projekthez kapcsolódó munkálatok a Museo–Cilea vonalszakasz (beleértve a Materdei állomást, de kizárva a Salvator Rosa és Cilea állomásokat) kivitelezésére vonatkoztak, az 1989. december 21-i határozat hatálya alá tartozó 850503066. sz. projekthez kapcsolódó munkálatok pedig a Dante–Museo vonalszakasz (beleértve a két állomást) kivitelezésére vonatkoztak.
- 48 Az iratokból (lásd különösebben a fenti 10. pontban említett „a 2001. január 11-i ellenőrzési lap kivonata” című dokumentumot és a kifizető hatóságnak a fenti 20. pontban említett 2002. március 13-i keltezésű jelentését) az is kitűnik, hogy a jelen ügyben vitatott kiadások kizárólag a Museo állomáson túl elvégzett munkálatokkal kapcsolatosak, mivel a Museo–Materdei vonal meghosszabbításáról van szó.
- 49 Kétségtelen tehát, hogy ezek a kiadások és munkálatok a 850503067., és nem a 850503066. sz. projekt hatálya alá tartoztak. Egyébként kezdetben a kifizető hatóság is így értette, hiszen a 850503067. sz. támogatás záró kifizetése iránti 1999. október

28-i kérelmében a teljes beruházási költségnek és a támogatható közkiadásoknak megfelelő 225 473 000 000 ITL összeget jelölt meg, azaz az illető kiadásokat magában foglaló összeget.

- 50 Minthogy az 1988. február 16-i határozat egy legfeljebb 78 481 500 000 ITL összegű támogatással számolt, a Bizottság alappal szorítkozott ez utóbbi összeg kifizetésére, annak ellenére, hogy a 850503067. sz. projektre vonatkozó összes közkiadás magasabbnak bizonyult az előzetesen tervezettnél.
- 51 Hasonlóképpen, mivelhogy a jelen ügyben vitatott kiadásokat nem lehetett a 850503066. sz. projektre elszámolni, és azokat már a (2000. április óta lezárt) 850503067. sz. projekthez kapcsolták, a Bizottság nem fogadhatta el a kifizető hatóság által a „kiadások átcsoportosítására” vonatkozó, 2001. február 26-án előterjesztett elképzelést. Joggal módosította tehát a 850503066. sz. támogatás összegét 65 922 645 280 ITL-re, vagyis a támogatható közkiadások (187 181 583 042 ITL) 35,22%-ára.
- 52 Egyébiránt az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a kifizető hatóság által jelen ügyben az 1989. december 21-i határozatban maximálisan előirányzott 80 000 000 000 ITL összeg megszerzésének megkísérlése érdekében folytatott eljárás, amely a 850503067. sz. projekt költségei elszámolásának korrigálására irányuló egyszerű kérelem benyújtásában állt, nem volt szabályos.
- 53 Egyrészt ugyanis e kérelmet akkor nyújtották be, amikor a 850503067. sz. támogatást már közel egy éve végleg lezárták, és a kérdéses közkiadásokat a 850503067. sz. projekt keretében elszámolták.

- 54 Másrészt, az elszámolás korrigálására irányuló egyszerű kérelem nem tette volna lehetővé a felperes által kívánt eredmény elérését még akkor sem, ha a 850503067. sz. támogatás lezárása előtt, megfelelő időben előterjesztik. Valójában, amint arra a Bizottság a tárgyaláson többször rámutatott, az illetékes olasz hatóságoknak – legkésőbb akkor, amikor a Dante–Vanvitelli vonalszakaszon végrehajtott módosításokat jóváhagyták – az 1988. február 16-i és az 1989. december 21-i határozatok módosítására irányuló, mindkét szóban forgó projekt teljes beruházási költsége és a támogatható közkiadások új becsült értékét tartalmazó, alakszerű kérelmet kellett volna a Bizottság elé terjeszteniük. Egy ilyen kérelem mindkét projekt munkálatainak újbóli meghatározásához vagy a két pénzügyi támogatás összegének kiigazításához vezethetett volna.
- 55 Meg kell azonban állapítani, hogy ilyen alakszerű kérelmet jelen ügyben soha nem nyújtottak be. A Metropolitana di Napolinak a Bizottsághoz intézett 1988. november 8-i levele, amelyet a felperes az Elsőfokú Bíróság írásbeli kérdésére bemutatott, e tekintetben nem elegendő, mivel az 1-es vonalat alkotó különböző szakaszokon végzett munkálatok előrehaladottságának egyszerű bemutatásáról van szó. Ami közelebbről a Museo–Materdei vonalszakaszt illeti, a társaság megelégszik lényegében annak a ténynek megemlítésével, hogy a felperesnek szándékában áll a „változatprojekt” jóváhagyása.
- 56 Ezenkívül a felperes a legcsekélyebb meggyőző bizonyítékot sem adta elő arra az állítására nézve, miszerint a Bizottság „állandó tájékoztatást kapott az eredeti projektet érintő, a szóban forgó változattal történt módosításokról”. Azok a bizonyítékok, amelyeket az Elsőfokú Bírósággal közölt az ezzel kapcsolatban kért pontosításra válaszul, még inkább alkalmasak annak bizonyítására, hogy az olasz hatóságoknak az ERFÁ-ból való támogatás iránti kérelme előterjesztésének időpontjában a Bizottság tájékoztatást kapott arról, hogy néhány évvel korábban már tanulmányozták a Museo állomás építési munkálatainak nem felszíni kivitelezésének lehetőségét. A felperes által az első jogalapja (lásd az alábbi 61. pontot) körében hivatkozott „önkormányzati határozat” tekintetében, amely

minden valószínűség szerint az 1991. május 14-i 257. sz. önkormányzati határozat (lásd a fenti 6. pontot), elegendő megállapítani, hogy – azon túlmenően, hogy az iratok között szerepel – semmi nem utal arra, hogy azt bármikor továbbították volna a Bizottságnak.

- 57 Végül, az Elsőfokú Bíróság úgy ítéli meg, hogy a felperes nem vádolhatja a Bizottságot azzal, hogy nem tájékoztatta volna megfelelő időben az olasz hatóságokat arról, hogy az általuk javasolt költségelszámolási szempont nem szabályos, és hogy nem jelölte volna meg a követendő helyes eljárást. Az iratokból kiderül ugyanis, hogy a kifizető hatóság csupán 2001. február 26-án (lásd a fenti 10. pontot) terjesztette első alkalommal a Bizottság elé két költségelszámolási változatát. A Bizottság azonban már az azt követő április 2-án megbeszélést tartott a kifizető hatósággal, amelynek során emlékeztette azokra az indokokra, amelyek miatt úgy ítélte meg, hogy „a költségek átcsoportosítására” vonatkozó elképzelést el kell utasítani. Ezen túlmenően, a Bizottság 2001. május 11-én a 850503066. sz. támogatás lezárására vonatkozó javaslatot küldött a kifizető hatóságnak, kifejezetten utalva 2001. március 7-i levelére és a 2001. április 2-i megbeszélésre (lásd a fenti 16. pontot).
- 58 Az előzőekben foglalt megfontolásokból következik, hogy az „anyagi méltányosság elvének” megsértésére alapított jogszerűség nem fogadható el.

A bizalomvédelem elvének megsértésére alapított, első jogalapról

- 59 A felperes előadja, hogy a Bizottság azzal, hogy a 850503066. sz. támogatás összegét az 1989. december 21-i határozatban előírányozotthoz képest csökkentette, és a 850503067. sz. támogatással kapcsolatos korrigálási kérelmet elutasította, megsértette a bizalomvédelem elvét.

60 A felperes azt állítja, hogy a Bizottság – korábbi magatartásával – azt a megalapozott várakozást keltette benne, hogy a 850503066. sz. támogatás egészét kifizetik számára.

61 E kijelentése alátámasztására a felperes a következőket adja elő:

- „a Museo állomás és a Museo–Materdei útvonal építési projektjének módosításáról szóló önkormányzati határozatot” közölték a Bizottsággal;

- tájékoztatták tehát a Bizottságot a Museo állomásnak a Dante állomás felé való áthelyezésének műszaki szükségességéről, ami egyrészt a Dante–Museo vonalszakasz lerövidítését és a Museo–Materdei vonalszakasz, valamint az ezen található alagút meghosszabbítását, másrészt pedig az útvonal teljes hosszának növekedését okozta;

- a Bizottság soha nem ellenezte a projekt ilyen értelmű módosítását, sem pedig nem vonta kétségbe műszaki célszerűségét és „gazdasági megalapozottságát”;

- a Bizottság sohasem jelezte, hogy az említett módosítás „a projektnek pénzügyi célból két támogatásra történő felosztása tényéből adódóan a teljes támogatás csökkentését vonja maga után a beruházás növekedése ellenére”;

- a munkálatokat teljes mértékben kivitelezték, a tervezett módon és határidőkön belül;

- a Dante–Vanvitelli vonalszakasz építésekor felmerült összes költség nemhogy alacsonyabb, hanem – épp ellenkezőleg – az eredetileg tervezett költségeknél magasabb volt;

- a felperes soha nem szándékozott azt kérni a Bizottságtól, hogy az vegyen részt a projekt módosításához kötődő pótlólagos költségek viselésében, hanem csupán azt, hogy fizesse ki neki a támogatások eredetileg előírányzott teljes összegét.

⁶² E tekintetben az Elsőfokú Bíróság emlékeztet arra, hogy az ítélkezési gyakorlat szerint minden olyan gazdasági szereplő hivatkozhat a bizalomvédelem elvére, amelynél egy intézmény megalapozott várakozásokat kelt (az Elsőfokú Bíróság T-81/95. sz., Interhotel kontra Bizottság ügyben 1997. július 14-én hozott ítéletének [EBHT 1997., II-1265. o.] 45. pontja és a T-126/97. sz., Sonasa kontra Bizottság ügyben 1999. szeptember 29-én hozott ítéletének [EBHT 1999., II-2793. o.] 33. pontja).

⁶³ Jelen esetben a felperes által hivatkozott tények nem voltak olyan természetűek, hogy benne megalapozott várakozásokat keltsenek arra nézve, hogy az 1989. december 21-i határozatban előírányzott teljes összegben fog részesülni.

⁶⁴ Ugyanis, amint az a fenti 56. pontban megállapításra került, egyáltalán nem bizonyított, hogy a „Museo állomás és a Museo–Materdei útvonalon lévő alagút építési projektjének módosításáról szóló önkormányzati határozatot” közölték a

Bizottsággal. Még általánosabban, nem bizonyított, hogy az illetékes olasz hatóságok megfelelő időben és a Bizottság által a támogatások kedvezményezettjeitől elvárható pontossággal tájékoztatták volna a Bizottságot az érintett projekteken végrehajtott módosításokról. A Bizottság részéről az e módosítások elleni ellentmondás hiánya ezért nem értelmezhető úgy, mintha elfogadta volna, hogy a 850503067. sz. projekthez tartozó közkiadásokat mégis a 850503066. sz. projekt keretében számolják el.

65 A Bizottság magatartása annál is kevésbé volt így értelmezhető, mivel maga a kifizető hatóság volt az, amely a 850503067 sz. támogatás záró kifizetése iránti, 1999. október 28-i kérelmében az említett közkiadásokat a 850503067. sz. projekthez rendelte, és 2001. február 26-ig várt annak az álláspontjának az előadásával, miszerint azok valójában a 850503066. sz. projekt hatálya alá tartoztak.

66 Akárhogyan is, amint az már a fenti 54. pontban megállapításra került, a felperes által óhajtott eredményt csak az 1988. február 16-i és az 1989. december 21-i határozatok módosítása iránti alakszerű kérelem alapján lehetett volna elérni, amit jelen ügyben soha nem terjesztettek elő.

67 Következésképpen a bizalomvédelem elvének megsértésére alapított jogalap nem megalapozott.

Az indokolás hiányára alapított harmadik jogalapról

68 A felperes fenntartja, hogy a megtámadott határozat az indokolás hiányában szenved.

- 69 Előadja elsősorban, hogy e határozatban a Bizottság nem fejtette ki világosan és félre nem érthetően a 850503067. sz. támogatás utolsó részlete korrigálása iránti kérelem elutasításának indokait, továbbá nem jelölte meg annak indokait, hogy a projektmódosítás miatt felmerülő költségnövekedést inkább e támogatás, mint a 850503066. sz. támogatás keretében kell elszámolni.
- 70 A felperes előadja másodsorban, hogy a megtámadott határozat nem jeleníti meg világosan a 850503066. sz. támogatásnak az eredetileg folyósított összeghez képest történő csökkentését igazoló indokokat. E sérelem alátámasztására hivatkozik a Bíróság C-189/90. sz., Cipeke kontra Bizottság ügyben 1992. június 4-én hozott ítéletének 16–18. pontjára (EBHT 1992., I-3573. o.) és az Elsőfokú Bíróság T-450/93. sz., Lisrestal és társai kontra Bizottság ügyben 1994. december 6-án hozott ítéletére (EBHT 1994., II-1177. o.).
- 71 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a következetes ítélkezési gyakorlat szerint egy egyedi határozat indokolásának világos és félre nem érthető módon meg kell jelenítenie a jogi aktust kibocsátó intézmény érvelését, oly módon, hogy az érdekelteknek lehetővé tegye a meghozott intézkedés indokainak megismerését és az illetékes bíróságoknak az ellenőrzés gyakorlását. A megfelelő indokolás meglétét az ügy körülményei alapján kell megítélni. Nem követelmény, hogy az indokolás megjelölje az összes vonatkozó ténybeli és jogi elemet, mivel azt a kérdést, hogy egy jogi aktus indokolása megfelel-e az EK 253. cikk követelményeinek, nemcsak a szóban forgó jogi aktus szövegére, hanem megalkotásának hátterére is tekintettel kell értékelni (lásd a Bíróság C-367/95. P. sz., Bizottság kontra Sytraval és Brink's France ügyekben 1998. április 2-án hozott ítéletének [EBHT 1998., I-1719. o.] 63. pontját és az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlatot).
- 72 A megtámadott határozatból bármiféle félreérthetőség nélkül kiderül, hogy a Bizottság megítélése szerint az 1989. december 21-i határozat a Dante–Museo vonalszakaszon megvalósítandó munkálatokra, miközben az 1988. február 16-i határozat a Museo–Cilea vonalszakaszon elvégzendő munkálatokra vonatkozott, továbbá hogy a jelen ügyben vitatott kiadásokat kizárólag a 850503067. sz.

támogatáshoz kellett elszámolni, minthogy azok ez utóbbi vonalszakaszon végzett munkálatokra vonatkoztak. A megtámadott határozatból ugyanilyen világosan kitűnik, hogy a Bizottság e körülmények között úgy ítélte meg, hogy e költségeket a 850503066. sz. támogatás keretében feltüntetett költségekből kell levonni, aminek szükségszerű következménye, hogy a támogatás eredetileg jóváhagyott összege csökken.

73 Rá kell mutatni ezenkívül arra is, hogy a Bizottság 2001. március 7-i levelében (lásd a fenti 12. pontot) már világossá tette a 850503066. és a 850503067. sz. támogatás és az ezek nyújtásáról szóló határozatok egymástól eltérő jellegét, valamint annak tényét, hogy az olasz hatóságok nem tájékoztatták megfelelő időben a Dante–Vanvitelli vonal építési projektjét érintő módosításokról.

74 Következésképpen az indokolás hiányára alapított jogalaphoz nem lehet helyt adni.

75 Az előzőekre tekintettel a keresetet el kell utasítani.

A költségekről

76 Az eljárási szabályzat 87. cikkének 2. §-a szerint a perveztes felet kötelezik a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A Bizottság jelen ügyben azt kérte az Elsőfokú Bíróságtól, hogy a költségekről „az eljárási szabályzatnak megfelelően” határozzon. Ez a kérelem nem tekinthető a felperes költségek viselésére való kötelezésére irányuló kérelemnek (lásd ilyen értelemben a Bíróság C-255/90. P. sz., Burban kontra Parlament ügyben 1992. március 31-én hozott ítéletének [EBHT 1992, I-2253. o.] 26. pontját). Mindkét felet kötelezni kell tehát saját költségeinek viselésére.

A fenti indokok alapján,

AZ ELSŐFOKÚ BÍRÓSÁG (ötödik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) Az Elsőfokú Bíróság a keresetet elutasítja.**
- 2) Mindkét fél maga viseli saját költségeit.**

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Kihirdetve Luxembourgban, a 2005. május 31-i nyilvános ülésen.

H. Jung

hivatalvezető

P. Lindh

elnök